

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

XXIV. Quomodo post caedem Joannis tyranni, Theodosius Imperator
Valentinianum Constantii & Placidiae Amitae suae filium, Imperatorem
Romae renuntiavit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

millia in auxilium tyranno advenisse cognosceret, quo se verteret nesciebat. Tunc vero prevaluit iterum Deo carissimi Principis precatio. Angelus enim Dei, sub pastoris habitu, Alpari eis que qui cum illo erant duces se itineris præbuit, eosque per paludem Ravennæ adjacentem deduxit. In ea namque urbe degens tyrannus, Magistrum militum captivum detinebat. Per hanc autem paludem nemo unquam inter fecisse memoratur. Verum Deus eam quæ hæcenus invia fuerat, tunc perviam effecit. Cum igitur paludis aquas perinde atque aridum solum trajecissent, portasque urbis apertas offendissent, tyrannum ipsum capiunt, Quo quidem tempore piissimus Imperator, quantâ reverentiâ divinum numen coleret ostendit. Nam cum ei ludos Circenses edenti nuntiatum esset, tyrannum occisum fuisse, populum sic allocutus est: Eja, si placet, relictis Circi voluptatibus ad Ecclesiam pergentes, Deo cujus dextra tyrannum oppræssit, grates persolvamus. His dictis, statim spectacula finita sunt ac neglecta: & per medium circum-cuncti unâ cum Imperatore psallentes, uno animorum vocumque consensu, & gratias agentes Deo ad Ecclesiam processerunt. Ac tota quidem civitas unius Ecclesiæ speciem referebat. Cum autem ad Ecclesiam pervenissent, totum in ea diem permanferunt.

Α ἐπὶ συμμαχίᾳ τῶν τυράννων παρέναι εἰδὼς, ἐξ ἑνὸς ἢ πῶς πρῶτον τότε δὴ καὶ τῶν θεοφιλῶν βασιλέως ἐυχὴ πάλιν ἐξίχυσεν ἄγγελος γὰρ θεῶν ἐν χημαὶ ποιμένων, ὁ δὴ γὰρ τὰ ἀπασα κῆρας σὺν αὐτῷ, ὁ ἅγιος δὲ τῶν κειμένων τῆν ῥαβέννη λίμνης ἐν ταύτῃ γὰρ πόλει ὁ τυράννος διατρέτων εἶχε τὸν στρατὸν ὅθεν εἰς εἰς πῶπότε διαβέδον κενωμένη τὸ τότε δὴ καὶ ὁ θεὸς τὴν ἀβασίον, βάλων ἀπειργάσατο διαβάλλες γὰρ δια ἔπραξεν τῆς λίμνης ὕδατος, ἀνεωχμῆρας τὰς τε πόλας ἐυρέθιες τῆς πόλεως, ἐγκοχίεις τῶν τυράννων ἐχόντο τότε δὴ ὁ εὐσεβὴς αὐτῶν βασιλεὺς, ἦν εἶχε αἰεὶ τὸ θεῖον ἐν ἀβασίον ἐπέθετο ἔατο ἰπποδρομίας γὰρ Ἰππικῆς ἐπιμνήσθαι ἀνηρῶν ὁ τυράννος αἰσροφωνὴ ἐν τῷ δαμῶν δευρο μᾶλλον εἰ δοκεῖ, ἔφη, παρήεις τῶν τέρψω, Ἰππικὸν ἐυκλήριον οἶκον γυρόμασι, ἐχαιενηεις ἐυχὰς τῶν θεῶν ἀναπέμψω μὲν, ἀνθ' ὧν ἡ αὐτῶ χεῖρ καθέλει τὸν τυράνον ταυτὰ εἰρητὸ καὶ τὰ μὲν τῆς θεῆας ἐπιπαύλω τε καὶ ἡμέλητο δια μέσου τῶν ἰπποδρομῶν συμφῶνας ἀμα αὐτῶ ἐυχαιενηεις ψάλλοντες, Ἰππικὴν ἐκκλησίαν τῶν θεῶν ἐπὶ πρεύοντο καὶ ὅλη μὲν ἡ πόλις, μία ἐκκλησία ἐγένετο ἐν τῷ τῶν ἐυκληρίω τόπω γυρόμασι, ἐκδιήμερδον.

CAPUT XXIV.

Quomodo post eadē Joannis tyranni, Theodosius Imperator Valentinianum Constantii & Placidia amita sue, filium Imperatorem Roma renuntiat.

Κεφ. κδ'

Ὡς μὲν πῶ ἀναίρεσιν τῶν τυράννων Ἰωάννης, βασιλευσίων κωνσταντινῆς, πλακιδίας τῆς αὐτῆς θεῆας, ὁ βασιλευσίων δόσι βασιλεὺς τῶν ῥωμαίων ἀνίστατο.

Porro interfecto Joanne tyranno, Imperator Theodosius sollicitus esse cepit, quænam Imperatorem Occidentis partibus præficeret. Erat ei confobrinus admodum adolescens, Valentinianus nomine, ex Placidia ipsius amita prognatus: quæ filia quidem fuit Theodosii majoris Augusti: soror autem Arcadii & Honorii Imperatorum. Patrem porro Valentinianus habuit Constantium, qui ab Honorio Imperator renuntiat, cum imperium exiguo admodum tempore simul cum illo obtinisset, ex hac vita migraverat. Hunc igitur confobrinum suum, Theodosius

Τοῦ δὲ τυράννου ἀναίρεσιν, ἐμφροῦς ἦν ὁ αὐτοκράτωρ θεοδόσιος, τῶν ἑσπερίων μερῶν ἀναδείξει βασιλεὺς αὐτῶ ἀνεψιὸς αὐτῶ κομιδῆν ἐπέθετο, ἐκκλησίαν Ἰωαννοῦ ὄνομα, ἐν πλακιδίας τῆς αὐτῆς θεῆας γυρόμασι. ἦ τις θυγάτηρ μὲν τῶν θεοδόσιος τῆς μεγάλης βασιλείας ῥωμαίων δὲ καὶ ὄνομα τῶν δύο ἀνγέστων ἀδελφῶν πατρὸς τῶν ἦν ὁ εὐκλήριανος κωνσταντίνος ὁ ἐπὶ ὄνομα βασιλεὺς ἀναδελφῆς, ἐν βραχυῶ αὐτῶ χρόνον συμβασιλευσας, ἐκδιήμερδον ἐτελεύτησε τῶν τὸν ἀνεψιὸν καίσαρα

κατασπασας, ἐπι τα εσπερια μερη ανεπεμψε, τη μητρει αυτη πλακιδια την φρονιδα των πραγμάτων επιτρέψας, απευδων ἰη αυτος καταλαβειν την ιταλιαν, ὡς τον μην ανεβιων αναγορευσαι βασιλεα, παρων ἰη αυτη φρονισει παιδευσαι τους εκει, μη υπονευει τοις τυραννοις ραδιως, ἀχει της θεσσαλονικης γεννηθη, ὡς ἀρρωστια διεκωλυθη πέμψας δι τον βασιλικον σεφανον τω ανεβια δια τῃ πατρικια ηλιανος, αυτος εἰπὴ την κωνσταντινα πολιν εξηπες ρεψεν, ἀλλα παει μην τετων, εξαρχει ηγουμεν την διηγησιν.

Auctum Caesaris dignitate in Occidentis partes direxit, matri ipsius Placidiae rerum administrationem committens. Cumque ipse in Italiam proficisci instituisset, ut & consobrinum suum Augustum renuntiaret, & Italos prudentiae suae consiliis coram positus erudiret ne tyrannis facile obtemperarent; postquam Thessalonicam venisset, morbo ingruente ulterius progredi prohibitus est. Misso igitur ad consobrinum Imperiali diademate per Helionem Patricium, ipse Constantinopolim rediit. Sed de his rebus sufficere existimo ea quae dixi.

Κεφ. κέ.

Πη τις εστιν διοικήσις τῆς ἐκκλησίας, ἡ ὅτι τὸ ὄνομα Ἰωάννης εἰς τὸ τοῦτοχρον τῆς ἐκκλησίας ἐπέβη, ἡ ὅτι τὸν αὐτὸν ἀναβῶν κοροζων.

CAPUT XXV.

De Attico; quomodo Ecclesias rexerit, & Joannis nomen Ecclesiasticis tabulis inscripserit: & quod suam ipsius mortem praesciverit.

Αττικός ὁ ἐπίσκοπος, ἰουμασῶς πως ἀτά τῆς ἐκκλησιῶν ἠύξησε πρᾶγμα, ἀφρησει μὲν αὐτὰ διοικῶν ταῖς διδασκαλίαις ἡ τον λαὸν εἰπὴ την χρεῖην πρῶτος ἐπισημῶν ἡ διαιρεμένω την ἐκκλησίαν διὰ τὸ οὐδ᾽ ἰωάννης ἐξω αὐτῆς σὺνάγειας, μῆων Ἰωάννης ἐν ταῖς ἐυχαῖς ἐκέλευσε πνευα, ὡς καὶ τῶν ἄλλων ἐπισκόπων τῶν κεννημένων εἰσθεῖ γίνεας, διατέτο πολλὰς ἐπαλεθῆν εἰς την ἐκκλησίαν ἐλπίσας, ἔτω ἡ μὲν οὐκός, ὡς μὴ μόνον τῶν ἐν ταῖς αὐτῆ παροικίαις πτωχῶν πρῶτον, ἀλλὰ καὶ ταῖς ἀστυγέτασι τῶν πόλεων χημᾶ ἀπέμπευ πρῶτος πρᾶμυθίαν τῶν δεομένων καλλιοπίω γέν πρῶτος ἐτέρω τῆς νικαῖων ἐκκλησίας, ρεμακοσίας ἀποσείλας χρυσίνες, τὰ δὲ ἀπέσειλε.

Interea vero Atticus Episcopus res Ecclesiarum mirum in modum amplificavit, cum & singulari prudentia cuncta administraret, & praedicationibus suis populum ad studium virtutis impelleret. Cum autem Ecclesiam divitiam esse cerneret, eo quod Joannitae collectas extra illam celebrarent, Joannis mentionem in orationibus fieri iussit, sicut aliorum quoque Episcoporum qui fato functi erant, mentio fieri solebat: hac scilicet ratione confidens, multos ad Ecclesiam esse redituros. Ceterum adeo liberalis erat, ut non solum Ecclesiarum suarum pauperibus prospiceret, sed ad vicinas etiam civitates pecuniam transmitteret in solatium egenorum. Calliopio certe Nicænsis Ecclesiae Presbytero cum trecentos aureos mitteret, ita scripsit.

Calliopio Atticus in Domino salutem.

Καλλιοπίω ἀπικὸς ἐν κυρίω χαίρειν. Ἐμαθον μυρίας ἐν τῇ πόλει πενῶντας, δὲ τὰ πρῶτα τῶν εὐσεβῶντων ἐλέε, μύριες δὲ λέγω, τὸ πλεον, ἡ τὸν ἀκριβῆ δηλῶν δριθμόν, ἐπει τοῦτω αὐτὸς μὴν ἔχω λαῶν δριθμόν πρῶτα εἰ δαψιλῆ εἴη χεῖρι δίδωμι τοῖς οἰκονομῶσι καλῶς, συμβαίνει δὲ πρῶτος ἀπορεῖσθαι δοκιμασίας χάριν τῶν ἐχθρῶν μὲν, μὴ παρεχόντων δὲ τέτοις, λαῶν ὡ φῖλη μοι κεφαλὴ τέτρες οὐδὲ ρεμακοσίας χρυσίνες, ἀνάλωθι ὅπως αὐν

Sexcentos fame oppressos in urbe vestra esse cognovi, qui piorum hominum indigeant misericordia. Sexcentos autem tum dico, multitudinem non autem certum ac definitum numerum intelligo. Quoniam igitur accepi certam pecuniam ab eo qui larga manu donare solet bonis dispensatoribus, & nonnullos egestate premi contingit, ut probentur, qui habent quidem, sed non erogant indigentibus; accipe vir charissime, hos trecentos aureos, eosque ut

Zz iij